

ДВѢТѢ ГРАНИЦИ

20-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)

ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 5 Ш.1924 Г. — СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ — РУСЕ
ул. Сараоолу № 21.

ДВѢТЪ ГРАНИЦИ.

20-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 5.ІІІ.1924 Г.—СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ
ул. Сараоолу № 21.

Двѣтъ грахици.

Т. м.

Въ характера на ученика се забълъзватъ два психологически дефекта: единиятъ произлиза отъ прѣ-увеличаване или надцѣняване на нѣщата, а другиятъ — отъ намаляване или подцѣняване на нѣщата. Въ първия случай ученикътъ мяза на онзи ученъ естественикъ, който наблюдава подъ микроскопъ извѣстни микроби или клѣтки отъ нѣкое растение и ги вижда силно увеличени. Въ втория случай ученикътъ мяза на онзи астрономъ наблюдатель, който съ своя телескопъ проучва грамаднитѣ звѣзди и планети, но ги вижда въ намалень видъ отъ естествената имъ голѣмина. Обаче, както естественикътъ, така и астрономътъ, за да разполагатъ съ вѣрни научни данни, трѣбва да знаятъ, колко пжти микроскопътъ увеличава и колко пжти извѣстна звѣзда, гледана прѣзь телескопа е по-малка отъ нормалната си величина. По сжщия начинъ ученикътъ трѣбва да има точна, правилна прѣцѣнка за нѣщата. Когато той се произнася върху извѣстно свое качество или дѣйствиe, как-

то и за известни качества или дѣйствия у другитѣ, трѣбва да има правиленъ погледъ, нито да прѣвеличава нито да намалява, защото, колкото въ единия случай ще изпадне въ грѣшка, толкова и въ другия случай. Той трѣбва да прѣцѣнява нѣщата тъй, както сж. Трѣбва да бжде тъй точенъ, както е точенъ математикътъ при рѣшаване на задачитѣ си. Всѣка прибавена или отнета единица или най-малка часть отъ единицата, не дава правилни изводи, и задачата на този математикъ не може да се счита че е вѣрно рѣшена.

За да дойде ученикътъ до едно правилно разглеждане на нѣщата и да прѣцѣнява всичко точно, той трѣбва да се вглежда въ отношенията на хората около себе си, да наблюдава, да проучава и най-малкитѣ прояви въ живота и по такъвъ начинъ постепенно да се приближава къмъ разрѣшението на малкитѣ и голѣмитѣ задачи, които ежеминутно изникватъ въ живота.

Може да ми възразите: какво ще ни ползуватъ тия нѣща — Тѣ ще ви дадатъ истински знания. Азъ наричамъ истински знания тия, които почиватъ на едно вжтрѣшно разбиране и които иматъ приложение въ живота. Това сж знания, които почиватъ на една дълбока опитность. Животътъ е училище, въ

което придобивашъ знания, прилагашъ тия знания и жънешъ тѣхнитѣ плодове. Той е опитното училище на живота, разумна природа. Нѣкои ще кажатъ: единой си човѣкъ знае много нѣща, той е много образованъ, свършилъ е нѣколко факултета. Какво отъ това? Азъ не говоря за онова книжовно знание, което може да се изтрие отъ паметта на учения, както морскитѣ вълни изтриватъ написаното на пѣсѣка. Азъ говоря за онова вжтрѣшно знание, което може да доведе ученика до самопознание. Познай себе си, познай възможноститѣ, които живата природа е вложила въ тебе — това е една отъ важнитѣ задачи въ развитието на ученика.

Да изучавашъ живота въ неговия вжтрѣшенъ смисълъ, да придобивашъ знания и да дойдешъ до самопознанието, това трѣбва да бжде стремежътъ на ученика. Ученикътъ ще намѣри всичко това скрито въ живата природа. Природата постоянно ни говори. Всѣки моментъ всѣки часъ, всѣки день тя смѣня своитѣ картини, промѣня гамитѣ въ своитѣ пѣсни, и въ туй велико разнообразие тя открива тайнитѣ на Битието за оня, който знае да чете отъ нейната книга. Вие трѣбва да изучавате езика на природата, защото въ този езикъ ще намѣрите скрити онѣзи велики закони, които трѣбва да прилагате и въ своя животъ.

Мнозина запитватъ: какво прѣдставляватъ страданията? Защо съврѣменното човѣчество страда тъй много? Казвамъ: страданията не сж нищо друго, освѣнъ ретортитѣ на живата природа, въ които се поставятъ хората, за да се очистятъ отъ извѣстни свои грѣшки, заблуждения и нечистотии на миналото. Човѣкъ трѣбва да се освободи отъ всички утайки, отъ всички излишеци въ своя организъмъ. Когато едно дѣте излѣзе на улицата да играе и падне въ нѣкоя локва и се окаля. какво прави майка му, слѣдъ като се върне дѣтето дома си? Нали взима едно корито съ топла вода, сапунъ и започва да кже това дѣте? То плаче, недоволено е, сърди се, но майка му не обръща внимание на неговитѣ сълзи. Тя го измива добръ, прѣоблича и оставя го въ стаята на топло, не го пуца вънъ на улицата да играе — лишава го врѣменно отъ прѣдишната му свобода. Не прави ли сжщото нѣщо и природата съ насъ? Сжщото прави. Тя е нашата обща майка, която като види нѣкое отъ своитѣ дѣца изцапано, окаляно, нечисто, туря го въ една отъ своитѣ реторти, подлага го на огънь и слѣди, кога ще трѣбва да прѣкрати този процесъ. Ти плачешъ вжтрѣ, викашъ, но тя си знае работата. Като те извади отъ ретортата и намѣри, че си чистъ, оставя те на спокойствие, но ако нѣмашъ необходи-

мата чистота, ще те тури въ втора, трета и редъ още реторти, докато придобиее необходимата чистота, чрѣзъ която ще разбирате правилно Божиитѣ закони и повеления. Слѣдъ като човѣкъ прѣмине прѣзъ всички реторти, нуждни за неговото очистване, той ще се освободи отъ онзи тежъкъ камъкъ, който натиска душата му, ще се подмлади и ще дойде до онова състояние, което Писанието нарича „новораждане или възкресение на човѣшката душа“.

Изобщо, природата съ своитѣ мѣстности — планини и долини — указва извѣстно влияние върху характера на хората. И наистина, забѣлѣзано е, че хора, които живѣятъ на по-високи мѣста, иматъ по-благородни и възвишени стремежи. У тѣхъ се забѣлѣзва единъ по-високъ полетъ на духа, по-голямъ стремежъ къмъ търсене на Истината — тѣ сж хора повече идеалисти. Тия пъкъ, които живѣятъ по долинитѣ сж хора повече материалисти, хора на живота, на удоволствията. Тѣ сж по-здраво свързани съ материята. Освѣнъ това дали нѣкои хора живѣятъ по южнитѣ, а други по сѣвернитѣ склонове на нѣкоя планина, това сжщо тъй указва влияние върху характера на хората. Всичко това какво показва? — Че природата е жива, разумна, Затова, проучавайте нейния езикъ, проучавайте въздѣйствието, което указва

тя върху характера на хората и използвайте нейните методи за вашето самовъзпитание, за вашето развитие, като ученици. Вижте какъ ученитъ хора изучават природата и ползвайте се отъ тѣхнитѣ методи, отъ тѣхнитѣ прилобивки. Природата, въ своята необятность, въ своето голѣмо разнообразие и голѣмо множество на явления е неподатлива на едно щателно и дълбоко проучаване само отъвнѣ, затова ученитъ хора я вмѣкватъ постепенно и бавно, явление следъ явление, въ тѣхнитѣ малки скромни научни кабинети. Нѣкъдѣ нѣкой химикъ въ своята малка лаборатория изучава извѣстно химическо явление, такова, което въ природата става. Нагажда условия, обстановка за това явление, каквито въ природата съществуватъ и го проучава. Другадѣ нѣкой физикъ въ своя малкъ физически кабинетъ прави нѣкакви опити, изслѣдва нѣкое физическо явление, проучава го, мѣчи се да подражава на природата. На трето нѣкое мѣсто нѣкой техникъ — механикъ мѣчи се да съчетае отъ множество отдѣлни частици, нѣкаква голѣма машина — иска да използва познатитѣ нему закони въ природата, да види тѣхното дѣйствиe. И успѣватъ тия учени хора, постоянствуватъ въ своитѣ изслѣдвания. Така работете и вие, ще видите добритѣ резултати.

Въ стремежа си къмъ търсене Истината, никога не мислете, че сами можете да си помогнете въ пж-

тя на възлизането нагорѣ. Не си ти самъ, който се подигащъ. Прѣди тебе е имало много работници, които сж прокопали, изчистили и подготвили пжтя за твоето развитие, както и за развитието на твситѣ братя. Вие пѣкъ ще работите за бъдещето поколѣние следъ васъ. Осѣяна е стълбата на възлизането съ усилията, труда и работата на нашитѣ предшественици. Затова, помнете, че множеството е една несбходимость за развитието на човѣшката душа.

Свърѣмнената наука въ свситѣ изслѣвания ни дава извѣстна свѣтлина върху силата на слнчевитѣ лъчи, които тѣ упражнѣватъ върху растежа на растенията. Правени сж опити, напримѣръ, какво влияние има червениятъ лъчъ, портокалениятъ, зелениятъ, жълтиятъ, синиятъ, бѣлиятъ и другитѣ цвѣтове върху растенията. Същото нѣщо е и съ човѣшкитѣ желаня. И тѣ сж отъ разни категории: Всичкитѣ желаня на човѣка нѣматъ единъ и сжщи цвѣтъ. Запримѣръ, когато човѣкъ се възбужда, явява се червениятъ цвѣтъ: Когато хората искатъ да отворятъ война, дигатъ червеното знаме. Когато нѣкой мома иска да се жени, все червени рокли носи. Черниятъ цвѣтъ, напримѣръ, черната прѣстъ означава проявяване на най-малката степенъ на животъ. Когато действува портокалениятъ цвѣтъ, хората обичатъ да изпжкватъ, ин-

дивидуализиратъ се. И у животнитѣ е сжцото. Щомъ дойде портокалениятъ цвѣтъ, кучето си дигне опашката и те отмичава. Сплашишъ ли го, то си свива опашката. Щомъ дойде зелениятъ цвѣтъ хората ставатъ материалисти. И у животнитѣ е сжцото. Птичката, напимѣрь, си прави леговище, полочка, гнѣздо. Хората пъкъ мислятъ за кжщи, за ниви, за пари, като че свѣтътъ се състои само отъ тѣзи нѣща. Злото не е въ това- че се пораждатъ такива желанія, но щомъ материалниятъ животъ вземе надмощие надъ духовния, язвава се злото въ свѣта. Изобщо всички цвѣтове трѣбза да си хармониратъ помежду си. Всѣки цвѣтъ си има опрѣдѣлено мѣсто и опрѣдѣлено въздѣйствиe върху природата и човѣка. Напимѣрь, кога може да се даде прѣдимство на зеления цвѣтъ? До тогава, до като той подкрѣпя твоитѣ корени, до като дава стабилностъ на твоя животъ, до като те успокоява, той е на мѣстото си. Но щомъ се натрупа повече, отколкото трѣбза, заражда се злото. Щомъ дойде жълтиятъ цвѣтъ, той указва влияние върху развѣтѣта на човѣшкия умъ, и човѣкъ започва да разсъждава повече, да търси причинитѣ на явленията. До тогава този цвѣтъ е на мѣстото си. Но ако този цвѣтъ изпѣди другитѣ цвѣтове съвсѣмъ и вземе надмощие надъ тѣхъ, той влияе злѣ. Щомъ дойдемъ до

синия цвѣтъ, той събужда у човѣка по-благородни чувства, стремежъ къмъ Истината. Но ако този цвѣтъ се набере повече и изключи другитѣ цвѣтове, такъвъ човѣкъ става фанатикъ и умътъ му се спѣва. Най-послѣ всички цвѣтове трѣбза да се съединятъ въ едно, за да образуватъ свѣтлината. Всички цвѣтове трѣбза да се слѣятъ въ свѣтлината. Така и човѣкъ трѣбза да стане свѣтълъ. Човѣкъ става свѣтълъ само тогава, когато се хармонизиратъ въ него всички цвѣтове. Свѣтлината е изразъ на всички стремежи на човѣшката душа, понеже въ свѣтлината ние виждаме степенитѣ на живота, който се проявява, или интелегентността на всички свѣтозе. Всѣки човѣкъ споредъ своето естество, възприема и изпраща по единъ лжчъ на живота. Напимѣрь, всички по-висши сжщества знаятъ, какво изпращатъ чрѣзъ червения, чрѣзъ бѣлиятъ цвѣтъ и т. н. Бѣлиятъ цвѣтъ е повече пасивенъ, отколкото активенъ. Той действува умиротворяваще. Ти да гледашъ свѣтлината, колкото искашъ, но ако не можешъ да я възприемешъ отвѣтрѣ, а само отвънъ, ти ставашъ само буенъ и нищо повече. Но ако възприемешъ свѣтлината, отвѣтрѣ, ти можешъ да станешъ интелегентенъ, да живѣешъ разумно. Когато свѣтлината дѣйствува отвънъ, събужда само врѣмени, обикновени прояви, а когато дѣйствува отвѣтрѣ, човѣкъ става активенъ.

Та казвамъ: вие сте влѣзли въ тази школа и трѣбва да разбирате истинския животъ, трѣбва да разбирате злото и доброто. Злото и доброто, това сж двѣтѣ граници на живота, Като дойдешъ до скръбта, ти си до границата на живота. Ти дойдешъ до скръбта и казвашъ: въ моя животъ има само скръби. Не, ти си дошелъ само до единия брѣгъ на живота. Като дойдешъ до другия брѣгъ, ще намѣришъ радостта, Но ти ще живѣешъ между радостта и скръбта. Трѣбва да прѣкопавашъ брѣговетъ на радостта, за да разберешъ, какво нѣщо е скръбта. Ако прѣкопавашъ брѣговетъ на скръбта, ще разберешъ, какво нѣщо е радостта. Ще живѣете между единия и другия брѣгъ. Ако живѣете между двата брѣга, все ще изкъртите по-малко отъ тѣхъ. Тѣй щото, ако искате да живѣете въ живота, трѣбва да бждете между брѣговетъ му. Щомъ искате да знаете, какво нѣщо е скръбта, ще знаете, че сте до единия брѣгъ на живота и трѣбва да се върнете назадъ. Дойдете ли до радостта, и тамъ ще изгубите живота си. Еднакво е положението. За разяснение на мисълта си, ще ви дамъ единъ примѣръ. Ако азъ ямъ и пия въ кръчмата и се радвамъ затоа, не изгубвамъ ли живота си? Днесъ повечето хора умиратъ отъ прѣяждане и пиене, отколкото отъ гладъ.

Ще знаете, че радоститѣ и скръбитѣ сж двѣтѣ граници на живота. Значи, ние вървимъ между радостта и скръбта. Тѣ ни показватъ пътя къмъ Бога. Тѣ сж успоредни линии, отъ които едната се движи отъ лѣво къмъ дѣсно, а другата отъ дѣсно къмъ лѣво. Въ този животъ вие трѣбва да контролирате вашитѣ желания. Щомъ станешъ по материалистъ, искашъ да трупашъ повече, отколкото ти трѣбва, ще се спрѣшъ, ще помислишъ, че Божиятъ законъ е крайно възискателенъ. Въ живота си всѣки трѣбва да носи толкова, колкото е необходимо. Тури ли повече, скжпо ще плати. Не че съзнателно ще го накажатъ, но понеже пътятъ му е дълъгъ, затоа ще плати скжпо. Не е въ многото работене на земята — това трѣбва да знаете! Не е и въ многото тичане, не е и въ многото мислене. Защото не сме само ние, които мислимъ. Нѣкой казва: да си уредя живота. Не си ти, който го уреждашъ. Ти ще мислишъ толкова, колкото ти е дадено, Ти ще уреждашъ живота си толкова, колкото трѣбва. Нима като влѣзете въ единъ университетъ, ще мислите да уреждате програмата на този университетъ? Не, ни най-малко. Нима като влѣзете въ една школа, вие ще уреждате програмата ѝ? Не, вие, ще мислите за времето, кога ще посѣщавате, какъ ще учите и т. н. Туй, което ви е дадено

на земята, него ще изпълните, както трѣбва. На всички ви е дадена по една програма. По нѣкой път вие седнете и започвате да корегирате тази програма. Какво става обаче? Азъ казвамъ: всички тия, които корегиратъ тази програма, които искатъ нова програма сж отишли въ гробищата. На тия хора Господъ казва: „Ти ще слѣзешъ на земята, азъ ще ти дамъ ново тѣло да работишъ, но като се върнешъ, ще дадешъ отчетъ за всичко.“ Ти като слѣзешъ долу започвашъ да ядешъ, да пиешъ и казвашъ: тъй ще направя, иначе ще направя, но нищо не направяшъ и осиромашявашъ напълно. Тогава Господъ казва: „Я повикайте този!“ Като се разправятъ тѣзи работи, нѣкой българинъ казва: то не е башъ така; нека, азъ да се наямъ и напия на този свѣтъ, пъкъ какво отъ това, че като отида на онзи свѣтъ щѣло да има огънь? Нека има, менъ не ме е страхъ отъ огънь, поне топличко ще ми бжде! Когото съмъ чувалъ да казва така, азъ съмъ му казвалъ: слушай, на онзи свѣтъ нѣма да те горятъ. Ами какво? — Ти като умрешъ, душата ти ще бжде свързана за тѣлото до тогава, докато научишъ урока си. Ти ще чувашъ всичко, ще виждашъ, какъ месото ти се разкапва парче по парче, какъ го чоплятъ червеитѣ. Казва той: бе, не казвай това нѣщо! Значи, българинътъ не се бои отъ

огънь, а се бои за месцето си. Наистина тѣлото ни е едно богатство. Богъ ни го е далъ, за да живѣемъ разумно. И ако живѣемъ по Бога, това тѣло ще се прѣобрази и ще стане духовно. Тогава силитѣ въ него естествена ще се развиватъ.

Смисълътъ на тази школа е този, всички да разбератъ вътрѣшния смисълъ на живота; да разбератъ, че всички хора на земята трѣбва да живѣятъ съгласно Вожия законъ. Всѣки трѣбва да прилага живота си разумно, споредъ както е опрѣдѣлено въ неговата програма. Нѣкой отъ васъ може да каже: ама азъ не зная, каква е моята програма, не зная какво да правя. Чудни сте вие! Я попитайте единъ ученикъ отъ първо отдѣление, каква програма има, той знае. Попитайте единъ ученикъ отъ първи класъ, какви прѣдмети изучава, кои учители му преподаватъ, знае. Ако васъ запитатъ, въ кое училище сте, ще кажете: не знаемъ. Какви прѣдмети ви прѣподаватъ: Ще кажете: не знаемъ. Ще кажете: ние учимъ Божествени работи. Какви сж тия Божествени работи? Дѣцата като влѣзатъ въ първо отдѣление, нали най-първо се учатъ да събиратъ, а послѣ да изваждатъ? Вие по стария начинъ знаете да събирате и да изваждате, но я ми кажете, знаете ли по новия начинъ да събирате и да изваждате? По Божествения начинъ зна-

ете ли да събирате и да изваждате? Сега Господь ви дава слѣдната задача: двама братя се скарали и се раздѣлили. Какъ ще постъпите по новия начинъ, за да ги съберете? Нали при събирането всѣкога туряте знака плюсь, т. е. една хоризонтална и една перпендикулярна черта? Какво показва хоризонталната линия? — Тя показва почвата, върху която трѣбва да се съятъ нѣщата. Перпендикулярната линия показва това, което е израсло отгорѣ надъ почвата. Тѣзи двама братя не се разбиратъ, цѣла рѣка ги дѣли. Сега ти трѣбва да направишъ единъ мостъ, по който тѣ трѣбва да минатъ, защото единиятъ е на брѣга на скръбта, а другиятъ е на брѣга на радостта. Тѣзи двама братя сж двѣтѣ успоредни линии, и ти за да ги съберешъ, трѣбва да прѣкарашъ единъ перпендикуляръ между тѣхъ, т. е. да дадешъ нѣщо отъ себе си. Ученикътъ взима тебешира и написва нѣщо на черната дъска. Ами ти какво ще напишешъ на дъската? Какъ ще съберешъ тия двама братя, които се скарали за имането на баща си? Единиятъ взель 20,000 лева, а другиятъ 50,000 лева, затова единиятъ е на брѣга на скръбта, а другиятъ на брѣга на радостта. Какво ще направишъ? Ще отидешъ да убѣдишъ брата, който е взель повече, да върне 30,000 лева на мѣсто. Значи, за да се събератъ хората на

едно мѣсто, всѣка неправда между тѣхъ трѣбва да се махне. Неправдата е едно прѣпятствие, което спъва хората да се споразумеятъ. Взимамъ неправдата въ всѣкакво отношение: всѣка лоша мисль, или всѣко лошо желание, които се загнѣздили въ ума и въ сърцето, трѣбва да се прѣмахнатъ. Само така ще дойде събирането. Дойде ли събирането, ще дойде и изваждането. По другъ начинъ какъ ще можете да събирате или да вадите човѣка?

Та сега, на своитѣ ученици, давамъ дѣйствието събиране, първото дѣйствие на аритметиката — събиране по новия начинъ. Ще кажете: ние сме възрастни. А, възрастни сте! Вие сте още дѣца. Когото стъ васъ и да извадя, на черната дъска, все ще се намѣри въ затруднение. Отъ небето изпращатъ разумни ученици, да ви учатъ да събирате. Тѣ ви учатъ, казватъ ви: турете знака, турете черта отдолу и започвайте! Като ви учатъ дълго врѣме, едва започвате да проумѣвате, какво нѣщо е събирането, вие казвате: а, лесно е да се събира. Да, като се научишъ, лесно е Положителни знания трѣбва за ученикътъ на новото учение. Щомъ се приложи тази нова Божествена наука, и резултатитѣ ще дойдатъ. Ние трѣбва да боравимъ съ нови съединения, защото градимъ новъ животъ. Ако продължавате да

живѣте по стария начинъ, ще имате такива послѣдствия, каквито и до сега. Всѣки отъ васъ ще гради, ще гради и всичко най-послѣ ще рухне ще си замине. По новъ начинъ ще гради духовниятъ човѣкъ и само това богатство ще му остане. Казва се въ Писанието: „Събирайте съ кривища!“ Кждѣ? — Тамъ, дѣто нито молецъ, нито крадецъ влиза“. Не е въпросътъ да бждемъ сиромаси, но да бждемъ богати по новия начинъ. И всичкото това богатство отъ земята ще се прѣнесе горѣ, ще бжде заедно съ васъ. Вие трѣбва да бждете като онзи американецъ, който фалирвалъ 7 пѣти, и като изгубилъ всичкото си богатство казалъ: слава Богу, и за мене остана нѣщо. Какво? — Само онова, което дадохъ на бѣднитѣ. Той ималъ една Библия за 10,000 долари, и нея му продали, но той си казалъ остана ми само това, което дадохъ на сиромаситѣ. Туй, което направимъ за Бога, само то ще ни слѣдва. Това трѣбва да бжде идеалъ за насъ. Ще кажете: е, то е лесна работа! Всѣки день като станемъ и направимъ едно добро дѣло за Бога, то е оправдано. Не направимъ ли едно добро дѣло, този день е изгубенъ за насъ. Та като ученици, всѣки трѣбва да направи прѣзъ деня по едно добро дѣло за Бога, макаръ и микро-

скопическо. Като направишъ едно малко добро, да усѣщашъ, че си извършилъ волята Божия, макаръ и въ най-малка степенъ.

Тази е новата насока, въ която трѣбва да турите ума си. Тогава и Духътъ ще действува усилено върху васъ. У васъ трѣбва да стане едно прѣобразование! Като гледамъ лицата ви, виждамъ, че трѣбва да работите още много. Не че лицата ви сж лоши, но когато единъ скулпторъ извади единъ камъкъ и започне да го дѣла, той трѣбва много време да го дѣла, докато изкара една хубава статуя. Той ще вземе Божествения чукъ и ще удря. Нѣма да ви изпопроши, но ще работи, докато изкара една хубава статуя. Той трѣбва да изхвърли всички непотрѣбни вещества. Духовниятъ човѣкъ трѣбва да извая своята духовна красота, да остави само онова истинско тѣло, съ което може да живѣе, безъ да го засѣга смъртта. Това е една отъ великитѣ задачи, която рѣшаватъ, както ученицитѣ на свѣта, така и тия, които слѣдватъ Божествената школа.

Тема: за слѣдния пѣтъ: „Най-кжсиятъ пѣтъ между скръбта и радостта“. Вие трѣбва да знаете тия кжси пѣтища, та кой какъ дойде, да имъ кажете: този е най-кжсиятъ пѣтъ. Да не считашъ, че като скръ-

бишъ, или като се радвашъ, това е привилегия. Еднаква привилегия е и когато скърбишъ, и когато се радвашъ.

Т. м.

Миръ!

Мирътъ носи Божията радостъ.

